

Turismikorralduse eriala II kursuse õppereisist Baierimaale

Aino Saavaste, saksa keele õpetaja

Reisi teema sõnastas Ammersee järve ääres asuv Baieri Põllumajanduslik Koolituskeskus ja see oli küsimus – **“Kas maaturismil on Eesti maaelus koht tulevikus?”**

Sama koolituskeskuse inimesed aitasid kokku panna ka programmi ja muutsid seda vastavalt õpilaste soovidele. Programmi koostööstamine võttis aega 1,5 kuud.

Olustvere TMK toetas sõitu 200 eu abil, mis laekus minu komanderingurahana (kulus kohalikeks sõitudeks), lisaks meepakendid ja koolibuss, mis meid lennujaamast ära tõi. Suured tänud!

Ühe õpilase lennukipileti ja majutuskulud tasus Viljandi notar Kersti Kulla. Summa oli 4000.- EEK.

Ammersee koolituskeskus andis ühel päeval ringisõitmiseks 2 mikrobusi ja saatjad. Lisaks sponsoreerisid mitmed inimesed tegevust töö ja ajaga.

Üheks selliseks oli Müncheni vanalinna giid ja Herrschingi majutuskoha tegevjuht Heinrich Buddenberg. Planeeritud 2-tunnisest ekskursioonist sai 3 tundi ja oleks läinud kauem, kui järgmine inimene poleks meid oodanud. Ta oli valmistunud rääkima nõ. tummade keeles. Kaasas tohutu pildikaust, abiks kogu miimika, jalad ja käed – tegi ta puust ja punaselt meile munkade asutatud linna ajaloo üksipulgi selgeks.

Baieri Põllumajandusministeerium võttis meid vastu 2 loenguga - “Baieri maaelu ja selle juhtimine” ning “Maaturismi eripära Baieris”. Ei unustatud öelda, et Eesti Põllumajandusministeerium on baierlasi paar aastat tagasi südamlilikult võõrustanud.

Saime teada, et Baier on rohkem kui ainult mäed ja Oktoberfest.

Õpilaste soov oli külastada benediktiinlaste kloostrit, kus meiega tegeles munk Arnu või Arno. Luba kloostrit seestpoolt näha ootasime Eestis mitu nädalat. Selgus, et ükski baierlane, keda kohtasime, polnud seal käinud, üksnes kirik oli lahti kõigile. Ei tea, kas sai võitu munkade uudishimu eestlaste suhtes või otsustati meid lihtsalt pisut valgustada.

Saime teada kloostrit reeglitest (need ei langenud kokku internetist leitud teiega, millest Kadri tegi ettekande) ja elust müüride vahel ning väljaspool müüre.

Munk vastas kõigile küsimustele, ka näiteks sellistele – “kui munk on puhkusel – ja neil on 1 kuu aastas puhkust! – siis kas ta peab antud vandeid pidama?” – “kas kõiki vandeid?” , “kas surnud munkasid tuhandatakse?” (vastus – ei; katoliku kirik ei aktsepteeri tuhandamist). Benediktiini munk andis kaasa oma reisiõnnistuse ja sel päeval loobusime hilisõhtusest giidituurist. Kas oli meid nakatanud munkade vaikusepidamise komme õhtuti või midagi muud, igatahes läksid osad jalutama ja osad magama.

See kõik võis tulla ka väsimusest.

Ühe päeva pühendasime täielikult oma giiditekstidele, tänavapildis inimestelt teed küsimisele, poodlemisele, turismiinfo külastamisele ja minu poolt lubatud saksa, õigemini baieri rahvustoidu restorani külastamisele.

Ühel päeval oli kavas sõit Garmisch-Partenkirchenisse, Alpi eelmäestikku. Kohalik Grainau ametikooli direktor, kes oma sõnul suviti mägedes lambaid karjab, oli meile teejuhiks.

Eks see päev üks raskemaid olnud. Läbisime kilomeetripikkuse raja kaljulõhes, kus kaela sadas kohati vett mägiojast. Tekkis mingi mägede eufooria, mis sundis järjest ülespoole minema.

Vaatamata lumavale panoraamile ülevalpool - Saksamaa kõrgeimale mäetipule Zugspitzele (kõrgus pisut alla 3000m) ja alpiasadel kasvavatele kullerkuppudele oli päev füüsiliselt üsna raske. Jalad ei tahtnud õhtul rongis matkasaapaisse enam sobitada. Meiesuguseid oli teisigi . Meie jutuvada äratas tähelepanu ja nii tutvusime teiste omataolistega ning tänaja ja meenete üleandja Jane leidis seljakotist Eestit tutvustavat kirjandust neile. “Päeva heategu tehtud”, kommenteeris ta tagasihoidlikult.

Viimane täispäev oli ette nähtud ühe põllumajandusliku koolituskeskuse (maaturism on Saksamaal ka põllumajanduskoolide pärusmaa) külastamisele (ei jäetud meile näitamata muidugi ka uhiuusi kombaine, traktoreid, kõikvõimalike haagiseid ja muud tehnikat, mille üle oldi väga uhke ja põhjusega – kool kasutab

neid vaid aasta ja saab siis jälle tehastest uued. Sama kordus kodumajanduskompleksi tutvustamisel – triikraudadest sügavkülmikuteni välja; kogu kodutehnikat erinevatelt firmadelt sai näha.).

Kuna Saksamaa kutseõppe süsteem erineb oluliselt Eesti omast selle poolest, et koolis käiakse vaid päev või kaks nädalas ja ülejäänud väljaõpe toimub koolitusettevõttes, siis otsest õppetegevust turismi erialal seal ei näinudki.

Kohalik koolidirektor viis meid Landsbergi linnaekskursioonile. Kuna meie sealoleku sisse langes baierlastele saatuslik päev – 9. nov., siis leiti vajalik olevat meid ka kohalike meeleoludega kurssi viia. Nimelt tähendab 9. nov. baierlastele aastast 1923 Hitleri esimest riigipöördekatset Münchenis, vangistust Landsbergis ja seal “Mein Kampf” kirjutamist. 9. nov. 1938 “Kristallööd”, ehk üle kogu Saksamaa juudi sünagoogide hävitamist ja juutide tagakiusamise alustamist ning lõpuks 9. nov. 1989 Berliini müüri langemist. Kuna neonatsid on viimastel aastatel Saksamaal pead tõstnud, siis kohtasime nendevastaseid demonstreerijaid ja grafitit. Samal põhjusel ei õnnestunud meil külastada Hitleri kabinetti, mille kõrvalruumis töötab inimene, kes oli end vaimus valmistanud juba meie õpilaste vastuvõtuks kogu õppeekskursiooni vältel. Vaatasime hoonet siis väljastpoolt. Baierlased ei taha tähelepanu mineviku varjupoolele, baierlased tahavad, et sellest oleks õppust võetud. Kaks korda mainiti, et jubedus, mis siin toimus, puudutas ka teid, eestlasi.

Külastasime samal päeval ka üht turismiettevõtet. Tegemist oli neljatärnise majutuskohaga, kus õues ammusid lehmad ja turistide näppida olid väikeloomad. Hiljem selgus (keegi meist polnud küll tellinud), et selle koha külastamise kohta oli ette valmistatud turundusalane diskussioon. Õpilastel paluti analüüsida turundusstrateegiat (selgus, et nimetatud aine pole veel läbitud) ja teha oma ettepanekud firmale tulevikuks. Üllatuseks ei langenud õpilaste ja lektori vaated ettevõtte hindamisel kokku. Siiski päätsid arengukavad, mida välja pakuti, meid täbarast olukorrast.

Pikk päev lõppes noortalunike kohtumisõhtuga. Noored, kes olid koolituskeskusesse tulnud seminarile, mis eelnes nende meistrieksami, rääkisid Baierimaa seakasvatusest, piimakarjast ja taimekasvatusest. Vaid ühel oli turismiettevõtte. Juttu oli ka noorte elust maapiirkondades. Meie õpilastele oli siin palju võõrsõnu – alates tapakaalust ja lõpetades piimavalkudega. Baieri poisid, kes rõõmustasid, et ei pea inglise keeles rääkima, esinesid lustakas, kohati mahlakas külamurrakus. Pakkusime neile “Kalevi” komme ja püüdsime seltskondlikku vestlust arendada niipalju, kui see on 19 inimesega korraga võimalik.

Kuna tahtsime varasemale rongile jõuda, siis pidime õhtu varem lõpetama.

Vaatamata hilisele ajale olid õpilased Münchenis kinni pannud laua väikses turgi söögikohas, kus reisi lõpuõhtut tähistada.

Kuuldavasti oli peremees pilli mänginud ja veidi välja teinud. Eelistasin end välja magada – minu isiklikus elus oli oktoobrikuu viimane nädal üks raskemaid ja soojade vananaistesuve ilmadega Baierimaa mõjus lõpuks kuidagi undsoosivalt.

Täna, kui viitsisid lõpuni lugeda, saan minagi asjaga lõpule. Vaatan aknast, ja näen praegu – kõigepealt rähn, siis harakas ja hallvares asjatavad õunapuu otsas.

Imesid juhtub Eestiski, aga teinekord on hea ka pisut kaugemalt asju vaadata.

Aino